

Imaórák

41.

Az Ige testté lett...

2024. január

Adjál nekünk megfoghatók helyett
felfogható Igét: üzenetet!

Sok dísz helyett, mely fenn a fán ragyog,
lelkünk egén vezérlő csillagot.

Adjad nekünk az angyalok szavát,
derüljenek vele az éjszakák.

Adjad nekünk a bölcsek útjait,
vezessen el a jászolig a hit,

s fogadd el ott szívünket s mirhaként,
hálánkat is a JÉZUS KRISZTUSÉRT!

Füle Lajos: Karácsonyi fohász

Ajánlás:

Elcsendesedés, vagy felpörgetett élettempó? Vajon melyik jellemzi adventi időszakunkat? Az Úr útját egyengetjük lelkünkben, környezetünkben? Komolyan vesszük-e a Keresztelő felszólítását, a szentírás végidőkről, a második eljövételről szóló tanítását? Készülünk-e a nagy találkozásra?

Decemberi imaórákon keressük ezen kérdésekre a jó válaszokat...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Mire ez a füzet kézbe kerül, már túl vagyunk az adventi készüléten, a karácsony ünnepekörén. Visszatekintve érdemes újra átgondolni, milyen is volt az elmúlt időszak...

Az elcsöndesedés, a lélek csendjéhez eljutás bizony sok külső és belső akadályon keresztül valósulhatott meg, – ha sikerült, legalább pár órára, pár percre.

Templomainkban, közösségeinkben sokféle lelki program segítségünkre volt, ami a találkozásunkat előkészítette, figyelmünket az Érkező felé irányította. Imaóránk szövegei a sorok között is kérdezik, valóban fontos számomra ez a találkozás? Történt-e előrehaladás a lelki utunkon?

Új év, új elhatározások... Ha valami hiányérzetünk volna, mindig van javításra alkalmunk! Adventi gondolataink segítsenek ebben!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2023.12.15. - 23:20

2024. január

Decemberi imaóránkra a Mindszenty aulában gyülekeztünk. László atya kihelyezte az Oltáriszentséget, majd pár szóval bevezette imaóránkat:

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Adventi időben vagyunk, Jézus születésnapját készülünk megünnepelni. Természetesen, erre az ünnepre szükségünk van: arra, hogy a lelkünk is díszbe tudjon öltözködni. Ebben a mai imaóra segítsen bennünket!

Új egyházi évet kezdtünk. Újra nekifeszülünk a megtestesülés titkának. Bogozgatjuk a megfejthetlent. Isten megjelenik az emberek között, vállalva az emberi lét minden esetlegességét, nyomorúságát. Miért teszi? Miért így? Ha – mint hisszük – végtelen hatalommal bír, miért szolgáltatja ki magát bűnös emberi szeszélyeknek? Aminek földi a vége a kereszttel. Ezekre a miértekre csak hitünk, méghozzá folyamatosan érlelt, erősödő hitünk adhat választ. Ezt a hitet – palántaként, mustármagként – az Úrtól ajándékba kapjuk – de mint egy elvetett magot, valódi palántát folyamatosan gondoznunk kell. Ha ezt tesszük, akkor erősödik, ha meg elhanyagoljuk, elszorod, elpusztul.

Egyházunk ünnepekkel is igyekszik erősíteni ezt a palántányi, mustármagnyi hitünket. Az ünnepek pedig kiemelhetnek bennünket hétköznapi pörgésünkből. Vagy a karácsony közeledte még inkább elsodor minket? Ma este kicsit befékezünk, és próbáljuk egy kicsit megvizsgálni, vajon milyen is a mi készülletünk? A lényegre figyelünk-e, vagy csak a külsőségek, a körítés a fontosak?

Most kezdtem olvasgatni egy amerikai szerző könyvét, a címe kicsit furcsa: Ökumenikus dzsihád. (Szerző: Peter Kreeft) A lényege, hogy a valamiféle természetfölötti hatalomban hívő jó szándékúaknak össze kellene fogni, és Isten városát építeni, mert e helyett most egy globális stratégia a világ városát építgeti, és így egy spirituális háború folyik, amit most „kulturharcnak” neveznek. És ez egyre intenzívebb. A könyv bevezetőjéből idézek:

„A spirituális háború szó szerint értendő. Olyannyira valóságos, mint bármilyen más katonai háború. Valódi áldozatai is vannak, az örök életre teremtett lelkek. Halálos áldozatai is vannak, számunk máris felülmúlja mindenfajta katonai háborúét. Egyedül Amerikában 30 millió meg nem született magzat vérént öntötték le a csillapíthatatlanul szomjas, gyermekáldozatokat követelő Moloch isten gigáján...”, Megjegyzem, ezt 1996-ban írta a szerző, csak az Isten tudja, hol tartunk azóta...

A harc tehát a lelkekért folyik, akármilyen címkét aggatnak rá, akármilyen mozgalmat, izmust sulykolnak is. A következményeket látjuk, – sajnos nem csak nyugaton.

De az emberiség egén megjelenik egy csillag, amit érdemes figyelemmel követnünk, és elindulunk a nyomán, mint annak idején a napkeleti bölcsek. Ma este tehát lélekben induljunk el az Érkező elé, kicsit körülnézve jelen világunkban, személyes életünkben.

Indításként mondjunk közösen egy adventi himnuszt:

**Ím harsan feddő égi szó,
Szívek homályán átható:
Távozzatok káprázatok,
Magasból Jézus ránk ragyog.**

**Már kábult lélek talpra kelj,
Tespédve többé ne heverj!
Új csillag fénye tündököl,
Fut minden bűn e fény elől.**

**A Bárány ím közénkbe jő,
Felold minden bilincset ő.
Minden szemek könnyezzenek,
Bocsánatért úgy esdjenek!**

**Ha fénylik újra majd az Úr,
Vad félelem, ha ránk borul:
Ne bosszulónk legyen s bíránk,
Védő kezét terjessze ránk!**

**Dicsérjük, áldjuk hangosan
Az Atyaistent s egy Fiát
S a Vigasztaló Lelket is,
Most és örök időkön át! Ámen.**

A Szentírásból ismerjük a karácsonyi történet indítását, a négy evangélista szerint kicsit eltérően:

Összehajolnak Máté, Márk, Lukács,
És összedugják tündöklő fejük
Bölcső körül, mint a háromkirályok,
Rájok a Gyermekek glóriája süt.
A gyermeké, ki rejtelmesen bár
S természetfölöttire fogantatott:
De fogantatott mégis, született
S emberi lényként, tehetetlenül,
Babusgatásra várón ott piheg.
A gyermek, a nő örök anya-álma,
Szív-alatti sötétből kicsírázott

Rongyba, pólyába s egy istálló-lámpa
Sugárkörébe. Bús állati pára
Lebeg körötte: a föld gőz-köre.
A dicsfény e bús köddel küszködik.
Angyal-ének, csillagfény, pásztorok
S induló végtelen karácsonyok,
Vad világban végtelen örömök
Lobognak, zengnek – mégis köd a köd.
S mindez olyan nyomorún emberi
S még az angyalok Jóakarata,
Még az is emberi és mostoha.

De János messze áll és egyedül.
Nem tud gyermekről és nem tud anyáról,
Nem születésről, nem fogantatásról,
Csillag, csecsemő, angyalok kara,
Jászol, jászol-szag, – József, Mária,
Rongy és pólya, királyok, pásztorok,
Induló végtelen karácsonyok:
Nem érdeklik – vagy mint rostán a szem
Kihull az ő külön történetéből,
Kihull mindez, és mindez idegen,
Apró, földízű, emberi dolog.
Nagyobb, nagyobb, ó nagyobb a Titok!

János, evangélista, negyedik
Külön áll, világvégén valahol,
Vagy világ-kezdétén, vad szikla-völgyben
S a fénytelen örvény fölé hajol.
És megfeszül a lénye, mint az íj,
Feszül némán a mélységek fölé,
Míg lényéből a szikla-szó kipattan
S körülrobajlik a zord katlanokban
Visszhangosan, eget-földet-verőn,
Hogy megrendül a Mindenség szíve:

Kezdetben vala az ige.
S az Ige testté lőn.

János evangélista a lényeket ragadta meg, túl a történelmi eseményeken. Mert az emberek közt megjelent Istenfia tulajdonképpen az Úr szava az emberekhez. Ezt tehát Jézusban ki is mondta, kijelentette 2000 éve.

Az Ószövetségben sok utalást találhatunk a Messiás érkezésére. Időnként fellángolt a várakozás, különösen is a szorongattatások közepette. Mi már tudjuk, hogy megváltásunk megtörtént, de a világ zűrzavarát látva, valami krisztusi korra, valami szebb, jobb világra várunk, vágyakozunk. Megint aktuális Sík Sándor 70 éve írt verse.

Sík Sándor: Kiáltás a pusztába

Róma első bombázásának hírére

Isten, ki a világ felett
Nem-rezgő karral emeled
A Rend virrasztó vesszejét:
Legyen úgy, amint rendeléd.

Tudom, nincs ez se Nélküled,
Tudom, hogy áll a Feszület,
Amíg vonaglik és üvölt
Az embervér-gyalázta föld.

De vajjon híreddel van-é,
Hogy zuhannak a Bál elé
Kiket Igéd felszoptatott,
A népek, vért-itte állatok?

Tudom, hogy nincsen messze már
A szabadító napsugár,
És a bűnbánó tengeren
A szép szivárvány megjelen.

Nézd Uram: disznókkal etet
Megváltott embertesteket
És mindent ami kegyelem,
A tékozló Történelem!

De mi lesz Uram reggelig,
Ha addig szertenégyelik
A legutolsó csecsszopót
A heródesi vérkopók?

Úgy-e Uram csak titkolod:
Van egy dajka Egyiptomod,
Ahol jóságod rejteget
Egy betlehemi Gyermeket,

Kin nem fogott a gyűlölet,
Ki tejet szopott vér helyett,
Ki a pusztából kél elő!
Kíálts immár Keresztelő!

Advent az elcsöndesedés ideje életünkben, a tapasztalható zűrzavar ellenére is. Legalább is ezt akarjuk – nem csak szeretnénk. Mert önmagunkkal és az Úrral is találkozni szeretnénk! Imádkozzunk:

***Istenem, köszönöm, hogy egy kis időre félretehetem a munkát.
Köszönöm, hogy Rád gondolhatok. A mindennapok gondjai mégsem
hagynak el. Békétlen, nyugtalan vagyok. Félek a csendtől, mert megszólal
bennem az én ürességem. Köszönöm mégis, hogy önmagammal
szembenézhetek. Ünnepelni, jóságodnak örülni szeretnék. Szeretném
megélni, hogy a csendben a Te szavad szólít meg engem.
Jöjj, Uram, és add, hogy szívemben csend és béke legyen! Ámen.***

Jézussal az igazi szeretet, Isten emberek iránti szeretete jelent meg. Jézus ezt főparancsként hagyta ránk. A profán világ is a szeretet ünnepének nevezi a karácsonyt. A világ mindig is éhes volt a szeretetre. Jelen korunkban is ebben szenvedünk hiányt, erre vágyakozunk.

Dsida Jenő: Közeleg az emberfia

Tudom, hogy közeleg már a jó ember fia,
aki nem tőlem és nem tőled kap életet.
Néhány pásztornak, akik sohasem öltek
nyulat, nem hordoznak emberölő
szerszámot, megjelenik az angyal és
megjelenik a csillag és tele lesz dallal
a decemberi hegyoldal. Csak ránézünk a kisdedre
és tudni fogjuk, hogy Ő az.
Eljönnek az acéltrösztök fejedelmei,
a petroleumbányák frakkos császárai
s könnyel a szemükben letérdelnek elé.

Mert Ő lesz, akinek legtisztább kék a szeme,
legerősebb léssen a karja és szelíd arcáról ragyog
az örök építők acélos vidámsága.

Ő megmutatja minden vándornak az útát,
minden töprengőnek az igazságot, minden
haldoklónak az életet. Ő megmagyarázza
nekünk a gépek dalának igazi értelmét,
megmagyarázza és megáldja a fáradt költőt
legsajgóbb szavait és mosolyogni fog és kék
fehér galamb fog ülni a vállán kétfelől.

Ő nem ad országot nekünk, hanem otthont,
nem ad fegyvert, hanem kenyeret.

Ma még sírunk,
mert a mosolygás nem én vagyok.

Ma még sötét
van, mert nem jöttem világosságnak,
hanem hogy bizonyosságot tegyek a világosságról.

Már közeledik az éj, mely szüli a Hajnalt.

Eljön Ő, minden bizonnal eljön.

A világ zűrzavara – és a mi reményteli várakozásunk– időnként nagy
ellentmondásban van. Erről szól a következő két vers is.

Baja Mihály: Ádventben

Körültünk néma, vad sötétség,
Gyűlölség átka a szívekben,
Fogytán a kenyerünk a kasban,
Szűkölködünk a lelkiekben.

Oh, balzsamosztó jobb kezével
Ennyi fájó sebet ki köt be?
Ki gyújt nekünk fényt e homályban?
Vagy benne járunk mindörökre?

Te vagy Uram, a mi Királyunk!
Kelj fel a mi segítségünkre,
Kezünket összetéve kérünk:
Adj vidulást beteg szívünkbe.

Küldj valakit a te nevedben,
Rá milliók im, várva várnak,
Kit prófétáltál az atyákban:
Küldj Szabadítót a világnak!

Rónay György: Róm 13,11-14

Ideje már, hogy álmodból fölébredj,
mert nem állnak meg érted a napok.
Vigyázz! míg alszol, eltelik az élet,
s meghalsz, mire felkelne hajnalod.

Ne éreznéd, hogy bensődet a féreg
emészti már? Ó, lélegző halott,
ajkodon oly jajongva sír a lélek,
hogyan lehetetlen meg nem hallanod.

Öltsd fel a világosság fegyverének
ragyogását és készülj: az ítélet
közelebb van hozzád, mint gondolod.

Úgy járj tehát, hogy majd, ha az ígéret
beteljesedik, az örök Igének
dicsősége övezze homlokod.

Az egyházi év végén a szentírási részletek a végidőről szólnak, az ítéletről, Krisztus második eljövételéről. Idézzük csak fel megítéltetésünk szempontjait.

Hontvári Szabó Lajos: Karácsonyi üzenet

Elmentél az úton
A koldusok mellett;
Jászolbölcsök táján
Kellott végig menned...

Mikor fölzendült a
Karácsonyi ének,
Falat kenyér mellé,
Darab érző szívet
adtál-e, adtál-e
Óh, csak egy szegénynek...
Óh, csak egy szegénynek?!...

Elmentél a sírók
Jaj-birodalmába;
Ahol a szíveket,
Ezernyi tör járja...
Mikor fölzendült a
Karácsonyi szózat,
Megnyílt-e az ajkad,
Kinyílt-e a szíved;
Kemény, dacos szíved;
Adtál-e helyet csak
Egy biztató szónak...
Egy biztató szónak?!...

Jövevény-utadon,
Kincset hol kerestél;
Megálltál-e néha
Bölcsónél, keresztnél?
Örvendezni ottan,
Zokogni emitten.
Mert, hogy merre mentél,
Mert, hogy mire vártál –
A végső határnál,
Az utolsó kőnél,
Meggérdi az Isten...
Meggérdi az Isten!...

Imádkozzunk közösen, hogy azon a vizsgán el ne bukjunk, és egészen odáig érdemszerző élettel keressük a Jézussal való találkozást:

Urunk, Jézus! Te mindennap, minden pillanatban jössz hozzánk. Szívünk ajtaján kopogtatsz, szeretnél belépni életünkbe. Én mégis sokszor észre sem veszem érkezésed, nem hallok hangodat, nem ismerem meg arcodat. Megfeledekzem arról, hogy szegény, rászoruló, szerencsétlen emberek alakjában érkezel. Taníts engem a türelmes, reményteli, örvendező várakozásra. Taníts arra, hogy úgy várjalak, ahogyan a kismamák várják gyermekük születésének pillanatát. Érintsd meg szívemet! Töltsd be vágyakozásom! Tedd boldoggá az életem jöveveleddel! Ámen.

Ahogy említettem, a karácsonyi túlzott nyüzsgésünk gyakran elhomályosítja a lényegét. Erre figyelmeztet Lukácsi Vilma.

Lukácsi Vilma: Elveszett karácsony

Évszázadok marka hinti-szórja,
maholnap mindent elfed a homok,
elhalkul az Ige szószólója,
mást mutatnak az ünnep-nyomok,
mézeskalács-íze lett a szónak,
képeslapok faluja Betlehem,
havas háztetők vén fenyők alatt,
őz-vonta szán, hangulat-elem,
áruházi reklámok neonja,
ajándék-vásár, profán örömök,
s a kéreg a lelkeket bevonja...

- mért szereti az ember a ködöt?
Mért csinál a Krisztusból - karácsonyt?
a szeretetből csak - meglepetést?
Mért kíván az Ige helyett mákonyt?
új kezdet helyett - megemlékezést?
ide jutott.

Tudni sem akarja,
nem keresi az eltűnt lényeket?
Szent arcodat fenyővel takarja,
Uram!

bocsásd meg ezt az ünnepet!

Természetesen az ünnep körülményei, mozzanatai, az együttlét, az ajándékozás öröme, a szeretet kinyilvánítása, egyszerűen az élmények, mind-mind részei az ünnepnek. Ezek szükségesek, de nem lépnek a lényeg helyére.

A betlehemes játékokból ismert öreg pásztor vallomására érdemes odafigyelniük.

Csanád Béla: Az öreg pásztor éneke

Amíg az ember él, tanul s vitázik,
s maholnap, jószerint semmit sem értek.
Elérkeztem, a szent „semmit-tudásig”.
amikor mindent látni vágy a lélek.

Nem a külsőt és nem a látszatot,
de közepét a dolgok erdejének,
a forrást, ahol születik az ének,
s a lényeket, ahol belül ragyog.

Az Istent is örök szeretetének
izzásában, amikor átölel,
s jelen van, mint a levegő, az élet,
nem tudni hogy, de végtelen közel.

Hogy lássuk Őt, a fény azért ragyog!
Menjünk hát Hozzá, kicsi pásztorok!

Idézzük fel a fiatalabb pásztorok lelkesedését is Ady Endre megzenésített versével.

Kis karácsonyi ének

*Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnap után az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.*

*Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kisfiú vagyok,
Csak most kezdek élni.*

*Isten-dicséretre
Mégis csak kiállok,
De boldogak a pásztorok
S a három királyok.*

*Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.*

*Új csizmám a sárban
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Urnak szerelmemet
Szépen igazolnám.*

*(Így dúdolgattam én
Gyermek-hittel, bátran,
1883
Csúf karácsonyában.)*

Most még az ünnepre való ráhangolódás idejében, adventben vagyunk. Van lehetőségünk újra és újra átgondolni személyes viszonyunkat karácsony misztériumának jobb megéléséhez. Ne kelljen majd bocsánatot kérnünk az ünnepért.

Tamáska Gyula: Mondd el!

Mielőtt eloltod a gyertyát,
s elmúlik a karácsonyi láz,
tégy számadást újra magadnak;
Épült-e benned a lelki ház?

Mondd el... Mondd el, ha nem is kérdik,
hogy találkozásod volt vele
S ebben az áldott karácsonyban,
számodra is volt üzenete.

Mondd el, hogy gazdagabb lettél,
s Benne hited szárnyakat kapott,
és cserébe a rossz szívedért,
önmagából egy részt adott!

Mielőtt eloltod a gyertyát,
és becsukod csendben Bibliád,
köszönd meg mindnyájunk nevében,
– az első karácsony éjszakát!

Igen, Isten irgalmát, végtelen szeretetét méltóképpen megköszönni nem tudjuk. De Ő értékeli komoly elhatározásunkat, és erőfeszítéseinket. Lelkünkben ezzel az elszánással mára el is köszönünk tőle, kérve segítségét, áldását adventi jó szándékainkra:

*Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.
Áldás csengetés
Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.*

Isten szeretete, kegyelme tart fenn bennünket. Talán ezt a legfontosabb tudatosítani magunkban, különösen így advent idején. Legyen adventi életünk válasz erre a végtelen, megelőlegezett szeretetre. Hiszen életünk a kegyelem pillanatainak sorozata.

Szent-Gály Kata: A kegyelem pillanata

Isten átmegy a világon,
akkor is, ha nincs Karácsony.
Néha megáll - csend a csendben -
hogy sorsára fölszenteljen
szántóföldet: legyen bátrabb,
mikor a nagy ekék járnak,
tengervizet: hamar forrjon
benne össze a hajónyom,
kismadarat, hogy a szárnya
készüljön a magasságra,
hogy a kő, mit összezúztak,
útja legyen taposóknak, -

csendesülj le, hogy megértsed,
mire szentelt az Úr téged.

*„csendesülj le, hogy megértsed,
mire szentelt az Úr téged.”*

Ezzel köszönöm meg minden közreműködőnek és jelenlévőnek az egész évi együttgondolkodást, együtt imádkozást. És köszönöm mindazoknak is, akik a Mária Rádió közvetítésének segítségével, vagy az imaórák visszahallgatásával, ill. a nyomtatott verzió olvasásával, elmélyítették magukban a felvetett gondolatokat. És kívánom, hogy mai gondolataink is segítsenek mind hitelesebben, bensőségebben megélni a karácsonyi misztériumot: hogy az Ige testté lett és közöttünk lakott. Ígérete szerint eljön újra az idők végén, és találkozni fogunk vele. Adventi várakozásunk ezt erősítse bennünk. Így énekeljük záróénekünket:

*Téged vár a népek lelki sötétsége, Isten:
Nincs, ki nekünk harcainkban segítene itt lenn.
Ha szentséges arcod ragyog vándorutunk végén:
Megnyugosznak egymás mellett a nemzetek békén.*

*A sötétség tévedését, Uram, oszlasd széjjel
S töltsd be lelkünk Szentegyházad igaz igéjével.
Légy a népnek fényessége, hogy egy úton járjon,
És a kétség útvesztőin mégis Rád találjon.*

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Csendben, szalmán, szelíd barmok
teste melegébe
köszöntött be a világnak
döntő eseménye.

Nem császárok parancsától,
zordon hadvezérek
csatáitól lesz boldogabb
a világtörténet,
hanem, hogy egy istállóban
AZ IGE TESTTÉ LETT.

Próféciaikat és népek
reményét betöltve,
Isten megváltó szerelme
érkezett a Földre. *Bódás János: Az Ige testté lett*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda